

РЕШЕНИЕ

№ 108

гр. Ловеч, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА

Членове: ПОЛЯ ДАНКОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

при участието на секретаря ХРИСТИНА ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от ПОЛЯ ДАНКОВА Въззивно гражданско дело
№ 20234300500140 по описа за 2023 година
и за да се произнесе съобрази:

Производството с правно основание чл. 258 и сл. от ГПК

Постъпила е въззивна жалба 2155/06.03.2023 г. от „Гаранционен фонд“ - София чрез пълномощника адв. И. К. против съдебно решение № 46/09.02.2023 г. постановено по гр. дело № 1671/2021 г. по описа на РС-Ловеч, в която моли същото да бъде отменено и постановено друго, с което се уважи предявения иск. Счита, че първоинстанционният съд неправилно е възприел фактическата обстановка по делото, поради което е извел грешни правни изводи относно основателността на претендираното вземане. Посочва, че със съставянето на АУАН и НП на Х. К. е ангажирана административно-наказателната отговорност на същия за нарушение на правилата за движение, което обстоятелство не е взето предвид от съда при извършване на преценка относно виновността на въззиваемия. По отношение на уврежданията по двата автомобила, участвали в ПТП, като достоверен източник на тези факти счита, че е протоколът за ПТП, както и огледът и снимките на автомобила на първия участник с марка „М.“. Смята, че уврежданията по двата автомобила, участвали в ПТП, са установени от доказателствата по делото и по отношение на тях липсва спор. Изтъква, че съдът не е взел предвид изложеното от ищеца

в писмената защита относно нарушението на чл. 50а от ЗДвП, както и и правилото на чл. 15, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, съгласно който водачите могат да използват най-удобната пътна лента за движение в населени места и липсва задължение за движение в най-дясна пътна лента. Счита, че е налице необходимост от събиране на още доказателства по делото, с оглед противоречивите изводи на РС-Ловеч. Моли съдът да отмени първоинстанционния съдебен акт и да постанови нов, с който да осъди Х. Т.а К. да заплати на Гаранционен фонд претендираните суми, както и сторените по делото разноски пред двете инстанции.

В срока по чл. 263 от ГПК не е постъпил отговор на въззвнната жалба от Х. Т. К..

В съдебно заседание въззивникът „Гаранционен фонд“ - София - редовно призован, се представлява от адв. И. К. от ЛАК с пълномощно по делото. Заявява, че поддържа въззивната жалба и моли да бъде уважена.

Х. Т. К. - редовно призован, не се явява, а се представлява от адв. М. Б. от ЛАК с пълномощно по делото. Моли да бъде отхвърлена въззивната жалба срещу първоинстанционното решение и същото да бъде оставено в сила.

От представените доказателства, вложени в гр. д. № 1671/2021 г. на Районен Съд гр. Ловеч, от становището на страните,от заключението по съдебно-автотехническата експертиза №2931/19.05.23 г., преценени по отделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност, съдът приема за установени следните фактически обстоятелства:

Произнесено е съдебно решение № 46/09.02.2023 г. о по гр. дело № 1671/2021 г. по описа на РС-Ловеч, с което е отхвърлен предявения от „Гаранционен фонд“ - София , ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет. 4, против Х. Т. К. иск за заплащане на сума от 3001.07 лв, представляваща изплатеното от Гаранционен фонд по щета № 110331/14.06.2018 г. обезщетение, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на делото до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен и недоказан. Със същото решение РС-Ловеч е осъдил на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, „Гаранционен фонд“ - София да заплати на Х. Т. К. сумата от 150.00 лв. - разноски по делото.

Въззивната инстанция приема, че атакуваното съдебно решение от 09.02.2023 г. на Ловешки районен не е нищожно или недопустимо. При самостоятелен анализ на приложените и събрани в делото доказателства съдът намира, че съдебният акт е неправилен в частта, в която искът е отхвърлен за сумата 1500.54 лева и следва да бъде отменен, а искът да бъде уважен. Съдебното решение 46/09.02.2023 г. по гр. дело № 1671/2021 г. по описа на РС-Ловеч в останалата атакувана част като законосъобразно и правилно следва да бъде потвърден.

Ловешки окръжен съд приема, че на 16.05.2018 г., около 15,45 часа в гр. Ловеч, ул. „Д-р С. Съев“, срещу бл. 209, на кръстовището с ПВ, свързващ път -II – 35 и ул.“Д-р С. Съев“ е настъпило пътнотранспортно произшествие между лек автомобил марка „*** ****“ с рег. № ** **** **, управляван от Х. Т. К. и лек автомобил марка „М.“, с рег. № ** **** **, управляван от Ц.Н.П. /собственост на Н. Ц.П./. Лекият автомобил „В.“ с водач Х. К. се е движил от околоръстния път 11-35 към центъра на гр. Ловеч.

Изготвен е констативен протокол за ПТП № 1613865 от 16.05.2018 г., в който е отразено, че местоизвършването на деянието е в гр. Ловеч, ул. „Д-р С. Съев“, срещу бл. 209, на кръстовището с ПВ, свързващ път -II – 35 и ул. „Д-р С. Съев“. Х. Т. К. е управлявал л.а. марка „*** *****“ с рег. № ** ***** **, а Ц.Н.П.- л.а. марка „М.“, с рег. № ** ***** **. Материалните щетите върху МПС, описани по констативен протокол са съответно- за л.а. марка „*** *****“ с рег. № ** ***** ** – заден ляв калник и задна лява врата; за л.а. марка „М.“, с рег. № ** ***** ** – предна броня, преден ляв фар, преден капак, преден ляв калник и др. Изрично е посочено, а този факт се установява и в хода на производството, че липсва на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на лек автомобил марка „*** *****“ с рег. № ** ***** **, собственост на Х. Т. К..

Между двете платна на пътното платно на път с предимство Ловеч-София няма „Стоп-линия“, а такава има пред идващите от път 11-35, преди да навлезат в дясната пътна лента на ул. „Д-р Съйко Съев“-тази посока София, откъдето идва л. а. „В.“. Ответникът-въззиваем пресякъл пътното платно на ул. „Д-р Съйко Съев“, първоначално дясната лента посока София и достигнал до затревената разделителна ивица между двете еднопосочни платна на пътното платно. Разделителната ивица е широка 2,10 м и нито едно МПС не може да се побере в тези размери без да заеме някоя от лентите на двете платна на ул. „Д-р Съйко Съев“. К. спрял автомобила, за да изчака преминаващи моторни превозни средства в посока центъра на гр. Ловеч. В този момент, неговият автомобил бил застанал косо на пътя, като задната му част е била в лявата лента посока София, а предната - в зоната на разделителната линия.

Ц. П., като водач на лек автомобил марка „М.“, с рег. № ***** е пътувал по стария софийски път, посока към града, със скорост от 50 км./ч. максимум, в лявата лента и и виждал колата на ответника-въззиваем през цялото време – св. показания на Ц.П., които се подкрепят в тази част от останалите доказателства и съдебно-техническата експертиза във въззивна инстанция и съдът кредитира. Ударът настъпва около края на тревната разделителна ивица, където тя е прекъсната в кръстовището, за да могат да се включват идващите МПС от околоръстното - път 11-35, за към центъра на град Ловеч. При него имало взаимодействие между предна лява част на л. а. „М.“ в задна лява част на спрелия косо лек а-л „В.“ на К..

От заключението на вещото лице Н. К. се установява, че при настъпване на ПТП л.а. *** ***** с рег. № ** ***** ** е бил спрял, а скоростта на л.а. М. с рег. № ** ***** ** е била около максимално разрешената за този тип МПС в градски условия, а именно около 50 км/ч. Останалите твърдения на св.П., че Х. Т. К. го е засякъл и в неговото платно от дясно имало друга кола, поради което нямало как да завие надясно и да избегне сблъсък, не намират опора в доказателствения материал по делото и съдът не ги приема за достоверни.

Настоящата инстанция не възприема като обосновани заключенията на съдебно –автотехническите експертизи в първа инстанция относно механизма на пътнотранспортното произшествие. В тази им част изводите са направени без изчисление на скорост и спирачен път, както и съобразяване на щетите по леките автомобили, а се съдържат само констатации кои

механизми не биха могли да се осъществят и кои биха могли.

Предвид противоречие между схемата по Констативния протокол №1613865/16.05.2018 г. и установените щети по двата автомобила, настоящият състав прецени, че не се изяснява механизма на пътно-транспортното произшествие и изслуша съдебно-автотехническа експертиза №2931/19.05.12023 г.. Констатациите в протокол за ПТП № 1613865/16.05.2018 г. съответстват на щетите на леките автомобили, макар да са непълни. По схемата-скица на ПТП в бланката за Протокол за ПТП № 1613865/16.05.2018 год. при посоченото разположение на автомобилите не би настъпил удар, тъй като л. а. „В.“ е на „Стоп линията“ и не е навлязъл в ул. „Д-р Съйко Съев“, или при навлязъл на улицата автомобил, ударът и последиците са щели да бъдат различни. В схемата-скица, неразделна част от констативния протокол за ПТП № 1613865 от 16.05.2018 г., не са дадени позициите на двата автомобила в мястото на удара и от нея не може да се определи това място.

Съдът приема, че вещото лице подробно, ясно и мотивирано е изяснило и обосновало своите изводи относно механизма на удара. Предвид на това настоящата инстанция изцяло съобразява фактическите изводи със заключението по съдебно-автотехническа експертиза №2931/19.05.12023 г. Механизмът на пътно-транспортното произшествие е намерил графичен израз по скица № 3 към съдебно-автотехническа експертиза. Х. Т. К., управлявайки л.а. *** **** с рег. № ** **** **, е спрял на знак „СТОП“, след оглеждане наляво е потеглил напред да пресече платното за движение посока - София. Той застанал косо върху пътното платно и предния си ляв край л.а. М. удря задния ляв край на лекия автомобил *** **** с рег. № ** **** ** като го измества на около 25-30 см напред по направлението на пътното платно - към град София, като задните гуми на същия протриват по асфалта и отлагат следи, които не са фиксирани и описани. Ударът настъпил в зоната на края на затревената разделителна ивица в лявата пътна лента на платното за София. В АУАН № Д112879 от 16.05.2018 г. е посочено, че на 16.05.2018 г в гр. Ловеч, ул. „Доктор Съйко Съев“, на Х. К., за поведението му при ПТП в гр. Ловеч, на кръстовището образувано от пътния възел на П-35 и ул. „Съйко Съев“, с посока на движение към център, при управление на собствения му лек автомобил В. с рег. № ** **** ** без да спази пътен знак Б2 и се сблъсква с „М.“ с рег. № *****, движеща се по път с предимство, като реализира ПТП с материални щети. Издадено НП № 18-0906-000706 от 28.05.2018 г, влязло в законна сила на 26.06.2018 г., с което на Х. Т. К. е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лв., на основание чл. 53 от ЗАНН и по чл. 179, ал. 2 вр. чл. 179, ал. 1, т. 5, пр. 1, 2 от ЗДвП.

Н. П., като собственик на л.а. „М.“ с рег. № ** **** **, е подал заявление за изплащане на застрахователно обезщетение по застраховки „Каско“ и „Гражданска отговорност“ на автомобилистите до „Гаранционен фонд“-София и по преписка за щета от 14.06.2018 г. са конкретизирани щети, възлизащи на 3001.07 лв. Обезщетението в посочения в размер - 3001.07 лв. е изплатено на 16.08.2018 г. с пл. нареждане. Не са представени доказателства кога и по какъв начин е получена регресната покана с Изх. № 28.01.2019 от Х. К., но исковата молба има посоченото действие.

Последица от пътно-транспортното произшествие са настъпилите

щети по двата автомобила, а именно: по л. а. „М.“ увреждане на предна броня, основа предна броня, преден капак, преден ляв фар, калник преден ляв, подкалник пр. ляв ПВЦ, вежда калник преден ляв-ПВЦ, конзоли пр. л. калник - долна и горна и др., а по л. а. „В.“ - заден ляв калник, задна лява врата.

Правната квалификация на облигационната претенция е по чл. 558, ал. 7 във вр. с чл. 557, ал. 1 т. 2, б „а“ от КЗ, като с този специален иск изплатилият застрахователното обезщетение въззивник встъпва в правата на обезщетеното пострадало лице и заявява регресната си претенция към причинителя на деянието за връщане на даденото.

Х. Т. К. не е имал сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ със застрахователно дружество. В писмо №07-00-29-102/14.06.2018 г. на „ви ай джи Сървисиз България“ЕООД евидно, че при проверка в Информационния масив на „К.Ф.Н.“ не се установява Х. К. да има валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ към датата и часа на настъпилото събитие на 16.05.2018 г. Този вид застраховка покрива отговорността за вредите причинени на трети лица при управлението на МПС. С договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да реализира , в границите на определената в договора сума, отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди. При застраховките „Гражданска отговорност на автомобилистите“ застрахователят разполага с регресен иск за изплатеното обезщетение. В хипотезата на неключен договор за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ застрахователното обезщетение се заплаща от „Гаранционен фонд“ –София - чл. 557, ал. 1 т. 2, б „а“ от КЗ . На това основание „Гаранционен фонд“ – София е изплатил на Н. П. , като собственик на л.а. „М.“ с рег. № ** ***** - пострадал при пътно –транспортното произшествие от 16.05.2018 г. сумата 3001.07 лева, тъй като причинителя Хр.К. не е имал сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“. Предявеният регресен иск по чл. 588, ал. 7 от КЗ от въззивника против причинителя на вредата е основателен и доказан за сумата 1500.54 лева . От анализа на представените писмени документи, изявленията на К., св. показния на Цв. П. и заключението на съдебно-автотехническата експертиза пред въззивна инстанция и съдебно – автотехническата относно размера на щетите в районен съд безспорен е фактът на възникване на пътно-транспортното произшествие на 16.05.2018 г., нанесените щети на превозното средство на Н.П. и изплатено обезщетение от въззивника на пострадалото лице.

От анализа на събраните по делото доказателства и заключението на автотехническите експертизи, които съдят кредитира като компетентно изготвени и неоспорени от страните, по безспорен начин се доказва, че на 16.05.2018 год. л.а. „В.“ с водач Х. К. се е движил от околоръстния път 11-35 към центъра на гр. Ловеч и е нарушил забраната на чл. 50а от ЗДвП за навлизане в кръстовище, ако обстановката в кръстовището ще принуди водача да спре в кръстовището или да възпрепятства напречното движение. Той пресякъл пътното платно на ул. „Д-р Съйко Съев“, първоначално дясната лента посока София, достигнал до затревената разделителна ивица, установил автомобила, за да изчака преминаващи автомобил в посока центъра на гр. Ловеч. Поради това неговият автомобил е застанал косо на пътя - задната му

част е в лявата лента посока София, а предната - в зоната на разделителната ивица.

Водачът на л.а. М. с рег. № ** **** ** - Ц.Н.П. , движейки се по път с предимство-ул. „Д-р С. Съев“, с посока на движение към гр. София, е нарушил разпоредбите на чл. 20, ал. 2 от ЗДВП, като не е избрал скоростта на движение по такъв начин, че да бъде в състояние да спре при възприемането на спрелия на пътното платно л.а. „В.". Като резултат на това поведение е настъпил удар с предната лява част на управлявания от него л. а. „М." в задна лява част на спрелия косо лек автомобил „В." на К.. Опасната зона на спиране на автомобила при скорост от 50 км/ч е 32,14 м., а видимостта е била поне 100 м. т.е., поради което водачът П. е имал обективна възможност да спре аварийно и да не настъпи удар.

С отговора на исковата молба №6373/24.09.2021 г. въззиваемият е въвел възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от водача на лекия автомобил „М.. Съпричиняването по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е свързано с поведението си пострадалият, с което е допринесъл за настъпване на увреждането при причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат - ППВС № 17/1963 г. на ВС. Х. К. твърди, че при настъпване на удара Ц. П. е шофирал с несъобразена скорост, в неговото ляво платно за изпреварване, при положение, че е нямало други коли в дясното му платно. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗДП и чл. 15, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, водачът на пътно превозно средство се движи възможно най-вдясно по платното за движение, а когато пътните ленти са очертани с пътна маркировка, използва най-дясната свободна лента. Съобразно действието на чл. 15, ал. 2 от ЗДП, разпоредбите на ал. 1 не се прилагат и водачът на моторно превозно средство може да използва за движение най-удобната за него пътна лента в следните случаи: т. 2 - в населените места, на пътно платно с две и повече пътни ленти за движение в една посока, обозначени е пътна маркировка или пътен знак, по които е разрешено движението на пътни превозни средства със скорост не по-голяма от 80 км/ч. При действие на чл. 20, ал. 2 от ЗДП водачът на пътно-превозното средство следва се движи със съобразена с пътните условия скорост, за да може да реагира на конкретната ситуация при създадена опасност за движение и да има възможност за спиране при препятствие на пътя. В посочения аспект Тълкувателно решение №28/28.11.1984 по н.д. №10/1984 година на ОСНК на ВС. В настоящия случай от събраните по делото доказателства, в т. ч. и от САТЕ се установи, че произшествието е възникнало в рамките на населено място - гр. Ловеч, „ул. „Д-р Съйко Съев“ като опасната зона на спиране на автомобила, управляван от Цв. П., при възприетата скорост от 50 км/ч е 32,14 м., видимостта е била поне 100 м. Следователно водачът на лекия автомобил „М. е могъл да спре аварийно и да не настъпи удар. Тълкувателно решение № 28 от 28.XI.1984 г. по н. д. № 10/84 г., ОСНК Тълкувателно решение № 28 от 28.XI.1984 г. по н. д. № 10/84 г., ОСНК Тълкувателно решение № 28 от 28.XI.1984 г. по н. д. № 10/84 г., ОСНК

Съдът приема, че с обсъденото по-горе в мотивите поведение на участниците в деянието на 16.05.2018 г. в гр. Ловеч всеки един от тях, в еднаква степен, е допринесъл за настъпването му. Следователно съдът намира, че съпричиняването следва да бъде определено в размер на 50% за

Ц.Н.П..

В казуса се доказва по безспорен начин, че Х. К. е причинил виновно пътно-транспортното произшествие на 16.05.2018 г. г., при съпричиняване от 50% от Ц. П., като водач на лекия автомобил „М., възникнали са щети и следователно законосъобразно е било изплатено, на основание 558, ал. 7 от КЗ, обезщетение на увреденото лице до размер на сумата 1500.54 лева. Фактът на плащане на сумата се доказва с преводно нареждане за кредитен превод от 16.08.2018 г. от въззивника по сметка на Н.П. . В този смисъл въззивната инстанция приема, че на 16.08.2018 г. г. е извършена транзакция с наредител „Гаранционен фонд“-София и получател Н.П. и следователно фактът на извършено плащане от въззивника е установен.

Предвид изложеното, регресният иск на „Гаранционния фонд“-София срещу деликвента е основателен до размер на сумата от 1500.54 лв. и в този размер той следва да бъде уважен, а в останалата част е неоснователен и следва да бъде отхвърлен за сумата над 1,500.54 лв. до претендираните 3,001.07 лв.

Ловешки окръжен съд намира, че атакуваното съдебно решение № 46/09.02.2023 г. постановено по гр. дело № 1671/2021 г. по описа на РС-Ловеч, следва бъде отменено, в частта, в която е отхвърлен предявения от „Гаранционен фонд“ - София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет. 4, против Х. Т. К., с ЕГН *****, с адрес: *** иск за заплащане на сума от 1500.54 лв, представляваща изплатеното от Гаранционен фонд по щета № 110331/14.06.2018 г. обезщетение, ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на делото до окончателното изплащане на сумата и искът да бъде уважен в този размер. Съдебният акт № 46/09.02.2023 г. постановено по гр. дело № 1671/2021 г. по описа на РС-Ловеч, в останалата атакувана част за сумата над 1500.54 лева до пълния размер 3001.07 лева , следва да бъде потвърден като правилен и законосъобразен.

Въззивникът е направил в първа инстанция разноски в размер на сумата 242.04 лева, от които 120.04 лева-такса за завеждане на иска, 102 лева-депозит за вещо лице и 20 лева-депозит за свидетел. В районен съд въззивникът ищец е представил вносна бележка за внесен депозит от 152 лева след приключване на устните състезания по делото и предвид пропускане на законоустановения срок за доказване на извършените разноски не следва да се присъжда тази сума. Пред въззивния съд ищецът-въззивник е представил доказателства за съдебно-деловодни разноски в размер на сумата 62.02 лева-държавна такса, 602 лева-депозит за вещо лице или общо сумата 662.02 лева. В двете съдебни инстанции въззивникът е представляван от адв. И. К. по пълномощно със срок до 31.12.2022 г. и пълномощно със срок до 31.12.2023 г. при идентичен текст за общо представителство пред съдилищата във всички инстанции в съдебното производство. В тези пълномощни не е посочено адвокатско възнаграждение по размер, а няма представени и договори за правна защита и съдействие. При това положение въззивникът не е доказал, че е извършил реални разходи по изплащане на адвокатско възнаграждение за проц. представителство по делото в брой или по банков път и такива не следва да му бъдат присъждани. Предвид изхода от правния спор , съдът приема, че от общо направените съдебни разноски на страната в двете инстанции в

размер на сумата 916.06 лева, дължими са 435.03 лева, съразмерно уважената част от иска.

Въззиваемият е приложил писмени документи относно разноси в първа инстанция в размер на сумата 150 лева-адв. възнаграждение по пълномощно и договор за правна защита и съдействие от 10.09.2022 г.- платени в брой. Внесена е и сумата от 202.70 лева- депозит за вещо лице. Пред въззивна инстанция не са представени доказателства за направени разноси. При това положение от общата сума съдебни разноси в процеса, възлизащата на 352.70 лева-съразмерно на отхвърлената част дължими на въззиваемия са 176.35 лева -съдебни разноси за двете инстанции.

При изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 46/09.02.2023 г. по г. д. № 1671/2021 г. по описа на РС-Ловеч , **в частта, с която е отхвърлен искът на „Гаранционен фонд“ - София, ул. „Граф Игнатиев“ № 2, ет. 4, против Х. Т. К., с ЕГН *******, с адрес: *** с правно основание чл. 558, ал. 7 от КЗ **в размер на сумата от 1500.54 лв., представляваща изплатено от обезщетение по щета № 110331/14.06.2018 г., ведно със законната лихва, считано от датата на завеждане на делото до окончателното изплащане на сумата и присъдени на Хр.К. разноси в размер на сумата 150 лева за първа инстанция, като вместо него постанови:**

ОСЪЖДА Х. Т. К., ЕГН *****, с адрес: *** **да заплати на „Гаранционен фонд“, БУЛСТАТ 121446665 , със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "Граф Игнатиев" № 2, ет. 4 ,на основание чл. 558, ал. 7 от КЗ ,сумата от 1500.54 лв. /хиляда и петстотин левау петдесет и четири стотинки/, изплатено от „Гаранционен фонд“ -София по щета № 110331/14.06.2018 г. обезщетение за неимуществени вреди , ведно със законната лихва върху гла вницата, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното й изплащане.**

ПОТВЪРЖДАВА съдебно решение № 46/09.02.2023 г. по г. д. № 1671/2021 г. по описа на РС-Ловеч **в останалата обжалвана част, с която е отхвърлен искът на Гаранционния фонд против Х. Т. К., ЕГН ***** по чл. 558, ал. 7 от КЗ за горницата над сумата от 1500.54 лв. до претендираните 3001.07 лв., представляваща изплатеното от Гаранционен фонд по щета № 110331/14.06.2018 г. обезщетение за неимуществени щети, ведно със**

законната лихва, считано от датата на завеждане на делото до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Х. Т. К., ЕГН ***, с адрес: *** да заплати на „Гаранционен фонд“, БУЛСТАТ 121446665 , със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "Граф Игнатиев" № 2 ,ет.4 сумата 435.03 лева/четиристотин тридесет и пет лева и три стотинки/-съдебно-деловодни разноски за двете инстанции.**

ОСЪЖДА „Гаранционен фонд“ БУЛСТАТ 121446665 , със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "Граф Игнатиев" № 2,ет.4 да заплати на Х. Т. К., с ЕГН ***, сумата от 176.35 лева /сто седемдесет и шест лева и тридесет и пет стотинки/ съдебно деловодни разноски за двете инстанции..**

Решението е окончателно по цена на иска , на основание чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____